

Chương 40

Thích Em Ở Đây Nhất, Thế Nên Đừng Đến Chỗ Kia Nữa

Lệnh Mạn không thể không thừa nhận, sự xuất hiện của Tiêu An Nhược đã gây ảnh hưởng ít nhiều đến cô.

Theo như kế hoạch ban đầu của cô thì chỉ ăn xong bữa trưa sẽ quay về, nhưng đến lúc sắp phải đi thì lại chần chừ nghĩ, hay là ở nhà ngủ một đêm.

Rời khỏi nhà cũng được một thời gian, Lệnh Mạn đã sớm quên việc nửa đêm thức dậy mở cửa cho Lý Trác Vân rời.

Ngủ giường của mình vẫn là thoải mái nhất, ba giờ sáng, lúc Lệnh Mạn đang chìm trong mộng đẹp, đột nhiên nghe thấy dưới lầu có người gào lên như quỷ khóc sói tru, nói cái gì đó không nghe rõ.

Cô xoay người ngủ tiếp, trong lòng thầm mắng, không biết là bọm nhậ nào uống say phá phách nữa.

Thế nhưng ngay sau đó, hình như cô loáng thoáng nghe thấy tên mình, lặp lại liên tiếp mấy lần.

"Lệnh Mạn! Mở cửa! Lệnh Mạn!"

"Lệnh Mạn!"

Lệnh Mạn giật mình, choàng tỉnh khỏi giấc mộng.

Giọng nói này... Nghe thật quen tai.

Là Lý Trác Vân đang gọi cô!

Phát hiện hoá ra bọm nhậ kia lại chính là cậu em trai Lý Trác Vân của mình, Lệnh Mạn vội vàng xuống giường, xỏ dép mặc quần áo.

Sao cái tên tiểu tử thú vị này lại dám về muộn trắng trợn như thế chứ? Rõ ràng đã dặn cậu ta lúc cô không có ở nhà thì phải ngoan ngoãn một chút cơ mà.

Lệnh Mạn rón rén xuống lầu, đi tới cửa ra vào, nhẹ nhàng mở cửa.

Bên ngoài, một bóng người đang ngồi bệt dưới đất.

"... Lý Trác Vân?" Cô không chắc chắn lắm nên phải hỏi lại.

Lệnh Mạn thò nửa người ra, một khuôn mặt chìm trong gió lạnh ngáng đầu lên nhìn cô, hốc mắt đỏ bừng, không biết có phải là do lạnh quá hay không.

Là Lý Trác Vân, anh cứ yên lặng nhìn chăm chăm vào cô.

Khi tầm mắt giao nhau, trong đôi mắt trong veo kia liền hiện lên rất nhiều cảm xúc.

Kinh ngạc, không dám tin, mừng rỡ như điên...

Tất cả những cảm xúc đan xen vào nhau, kết hợp với nốt ruồi lệ bên khoe mắt khiến anh trở nên quyến rũ vô cùng.

Dường như là chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ có thể gặp được cô, Lý Trác Vân ngây người như phỗng, miệng hơi há ra quên cả nói chuyện.

Lệnh Mạn sợ anh biến thành đồ ngọc nên sát lại gần anh, cúi đầu xuống ngửi ngửi, một mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mặt, cô vội vàng bịt mũi quạt gió không ngừng, chê bai: "Cậu đã uống bao nhiêu hả? Có chuyện gì vui đến mức phải ăn mừng bằng rượu như thế?"

Lệnh Mạn đang muốn lui về sau một bước thì đột nhiên bị người ôm cổ.

Lý Trác Vân gấp gáp sát lại gần.

Một tay anh giữ đằng sau ót Lệnh Mạn, khiến cô duy trì tư thế khom lưng, đầu cúi xuống, khuôn mặt hai người gần như dán sát vào nhau.

Tóc bện họ quấn quít chung một chỗ, đôi môi khô khốc của Lý Trác Vân lướt qua vành tai Lệnh Mạn, mang theo một trận tê dại.

Anh giống như đang mê sảng, giọng nói đầy thỉnh cầu.

"Chị, đừng đi, đừng gả cho người khác, cũng đừng ở nhà người khác."

Lệnh Mạn sững sốt nhìn anh chăm chăm.

Không biết có phải tại vì cái tư thế mập mờ này, hay là tại vì lời nói mập mờ ấy, mà trái tim cô đập loạn lên gần như mất kiểm soát.

Mãi một lúc lâu sau, cô mới nhẹ giọng hỏi: "Tại sao?"

Tiếng thì thầm vừa thẳng thắn lại vừa đơn thuần của chàng thanh niên đáp lại: "Bởi vì tôi thích em, tôi thích em ở đây nhất, thế nên đừng đến chỗ kia nữa."

Lệnh Mạn nhìn khuôn mặt Lý Trác Vân, gò má anh ửng đỏ, trong đôi mắt đen nhánh như được bao trùm bởi một làn hơi nước, mê mang ngây ngất.

Lần đầu tiên Lệnh Mạn bắt gặp được cái cảnh Lý Trác Vân say rượu thất thố.

Chẳng hiểu sao cô cảm thấy có chút đau lòng, bèn ngồi xuống bên cạnh anh.

Đầu Lý Trác Vân tựa vào bả vai cô, hô hấp dần ổn định, hai hàng lông mi khép lại giống như đã ngủ.

Dáng vẻ khi ngủ của anh thật đẹp, Lệnh Mạn không nhịn được gio tay sờ mặt anh, đầu ngón tay chạm vào một làn da nhẵn nhụi bóng loáng.

Tay cô nhẹ nhàng vuốt ve từ cặp lông mày, đến sống mũi thật cao, và cả đôi môi mỏng mím chặt.

Ông trời ban cho anh ngũ quan thật tinh xảo.

Cuối cùng tay cô dừng lại bên cạnh nốt ruồi lệ ở khoé mắt kia, khẽ thở dài buồn bã.

Ngồi bệt dưới đất hồi lâu, Lệnh Mạn sợ Lý Trác Vân nhiễm lạnh, cô đỡ anh dậy, đưa anh trở về phòng ngủ.

Lý Trác Vân thật là biết điều, phó mặc tất cả cho cô.

Sau khi đưa anh lên giường, đắp chăn kín người giúp anh, Lệnh Mạn đang chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên Lý Trác Vân khẽ gọi: "Lệnh Mạn."

"Sao vậy?" Cô nhẹ nhàng đáp.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Lý Trác Vân bất chợt ngồi nhồm dậy hôn một cái vào trán cô.

Sau đó ngừng lại.

Lệnh Mạn há mồm trợn mắt.

Lý Trác Vân lại nằm xuống giường, nhìn cô bằng ánh mắt lấp lánh: "Tôi và Kỷ Trường Hoài không giống nhau."

"..." Lệnh Mạn không hiểu lắm.

Lý Trác Vân nói tiếp: "Nó chỉ có thể là em trai em, nhưng tôi còn muốn nhiều hơn thế."

"Vậy nên em là thứ mà Kỷ Trường Hoài không bao giờ có thể cướp được." Lý Trác Vân nói đến đây thì hơi ngừng lại, vừa lúc này cả người vẫn còn mơ màng âm đạm, nhưng hình như giờ phút này đã nghĩ thông suốt điều gì, anh lại khôi phục sự kiêu căng ngạo mạn: "Đến Kỷ Trường Hoài cũng không cướp được thì người khác càng đừng mơ chiếm được."

Đối với lời nói mang tính tuyên bố chủ quyền này, Lệnh Mạn không biết phải phản ứng ra sao.

Cô cảm thấy vô cùng khản trương, nhưng chỉ có thể cố gắng giả vờ trấn định.

Đêm hôm khuya khoắt không thích hợp suy nghĩ đến vấn đề phức tạp như vậy, Lệnh Mạn vội vã quay lưng rời đi: "Muộn quá rồi, cậu nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì thì ngày mai nói."

Buổi sáng ngày hôm sau, đến tận 9 giờ sáng Lệnh Mạn vẫn chưa xuất hiện.

Hạ Vũ Nhu chuẩn bị xong bữa sáng, gọi mấy tiếng vẫn không thấy cô trả lời.

Giờ phút này Lệnh Mạn vẫn còn đang đi tới đi lui trong phòng, chốc chốc lại sửa sang lại đầu tóc quần áo, trong lòng rối rắm vô cùng, không biết lát nữa sẽ phải nói gì khi gặp Lý Trác Vân.

Nửa đêm là lúc con người ta trở nên cảm tính nhất, rất dễ dàng xúc động.

Trời sáng, khi cô nhớ lại những hành động của chính mình vào đêm hôm qua thì chỉ cảm thấy không dám đối mặt.

Mặc dù cô cũng không làm chuyện gì khác thường, chẳng qua chỉ sờ mặt anh một chút, sau đó bị anh hôn một cái...

Càng nghĩ càng thấy hồng hét.

Thôi thôi.

Lệnh Mạn tự an ủi mình, cái gì nên tới thì sớm muộn gì cũng sẽ tới, không tài nào có thể tránh được.

Cô lấy hết dũng khí đẩy cửa phòng ra, xuống lầu ăn cơm.

Thế nhưng lại không gặp Lý Trác Vân trên bàn ăn.

Dì Trần nói anh vẫn đang ngủ, bà ấy đã thử gọi nhưng anh vẫn không tỉnh.

... Đúng rồi.

Từ khi bước vào kỳ nghỉ là Lý Trác Vân đã biến thành con cú mèo, buổi tối vui chơi, ban ngày ngủ bù.

Chưa đến mười hai giờ trưa thì anh sẽ không tỉnh lại.

Thế cũng tốt, cô không cần phải đối mặt với anh nhanh như vậy.

Lệnh Mạn bỏ điện thoại ra nhìn, có một loạt tin nhắn mới, tất cả đều là tin nhắn của giáo sư Trương gửi cho cô suốt cả đêm.

"Mạn Mạn, hôm nay em về trễ sao?"

"Tại sao không nghe điện thoại?" "Mạn Mạn, đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Vì chuyện của Tiêu Tiêu sao? Thực sự bây giờ anh và cô ấy chỉ là bạn bè thôi, em đừng suy nghĩ quá nhiều..."

Lệnh Mạn cảm thấy hơi đau đầu, mối quan hệ của cô và giáo sư Trương vẫn còn chưa rõ ràng đâu, thế mà đêm qua Lý Trác Vân lại như vậy.

Cứ tiếp tục thế này, não của cô cũng sắp quá tải rồi.

Lệnh Mạn bất an bóc trứng gà, ăn chưa được hai miếng thì nghe thấy bên ngoài có tiếng còi xe.

Tiếng còi vang lên liên tục.

Hạ Vũ Nhu vội vàng chuẩn bị đồ cho cô: "Tiểu Trương đến, nhanh lên nhanh lên!"

Lệnh Mạn sững sốt: "Cái gì?"

Hạ Vũ Nhu nhét một túi bánh mì và một hộp sữa bò vào túi của cô, sau đó đẩy cô ra ngoài cửa: "Không phải hôm nay các con muốn đi đăng ký sao? Tiểu Trương đang đợi con ngoài cửa đó."

"Sao cơ?"

Lệnh Mạn vẫn chẳng hay biết gì.

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?

Xem ra vì giáo sư Trương không tài nào liên lạc được với cô nên đã nhờ mẹ cô giúp đỡ.

Lệnh Mạn bị Hạ Vũ Nhu đuổi ra ngoài cửa khiến cô trở tay không kịp, rồi lại phải ngồi lên xe của giáo sư Trương dưới sự giám sát của bà.

Giáo sư Trương nghiêng đầu mỉm cười với cô: "Tiểu Mạn."

Nhìn tinh thần của anh ta có vẻ không tốt lắm, chắc hẳn là tối qua ngủ không ngon.

Lệnh Mạn cũng cười khan: "Chào buổi sáng."

"Đã mang hộ khẩu theo chưa?"

"Ách... Ừm."

"Vậy chúng ta lên đường thôi."

"... Được."

Giáo sư Trương không nhắc một chữ nào đến việc cô không về và những tin nhắn đêm kia, điều đó khiến Lệnh Mạn cảm thấy hơi bất an.

Cục dân chính nằm ở trung tâm thành phố, nếu như không tắc đường thì sẽ mất khoảng ba mươi phút lái xe.

Gần cục dân chính không có chỗ đậu xe, giáo sư Trương dừng xe trước cửa, nói: "Em vào xếp hàng trước đi, anh đi tìm chỗ đậu xe."

Dường như Lệnh Mạn không hề nghe thấy.

"... Tiểu Mạn?" Giáo sư Trương nhìn cô.

Lệnh Mạn vẫn ngồi im không động đậy.

Giáo sư Trương có chút lo lắng: "Tiểu Mạn, em sao vậy?"

Lệnh Mạn đang đắm chìm vào dòng tâm sự của mình.

Một lúc lâu sau, cô mới ngẩng đầu lên: "Trương Anh Trạch, em có lời muốn nói với anh."

Hai người liền tìm một chỗ đậu xe gần đó, ngồi luôn trong xe nói chuyện.

Giáo sư Trương không hiểu chuyện gì, anh ta cúi nhìn đồng hồ đeo tay: "Anh hẹn 10 rưỡi, không nhanh lên thì sẽ không kịp mất..."

Lệnh Mạn cắt ngang lời anh ta: "Trương Anh Trạch, anh thực sự muốn kết hôn, sau đó sống với em suốt một đời sao?"

Trương Anh Trạch hơi sững sốt.

Vào lúc này, phải trả lời câu hỏi này thế nào?

Trương Anh Trạch gật đầu: "Tất nhiên là anh muốn."

Lệnh Mạn lại hỏi: "Vậy anh có thích em không?"

Lần này Trương Anh Trạch không thể trả lời ngay.

Sau khi ngẫm nghĩ một lát, anh ta mới gật đầu: "Thích."

"Thích thật sao?"

"Thật."

"Thích đến mức nào?"

Loại câu hỏi trẻ con thế này khiến giáo sư Trương nhất thời không kịp nghĩ ra, càng không biết phải trả lời thế nào cho đúng.

Anh ta không hiểu: "Mạn Mạn, tại sao lại hỏi như vậy?"

Lệnh Mạn cũng không hiểu tại sao, cô chỉ muốn thử xem khi phải đối mặt với những vấn đề này thì Trương Anh Trạch sẽ phản ứng như thế nào.

Kết quả không khác gì với suy đoán của cô.

Giữa bọn họ không hề có chút nồng nhiệt nào của tình yêu.

Loại tình yêu nồng cháy, kích thích, khi ở chung một chỗ với giáo sư Trương cô chẳng hề cảm nhận được.

Hình như là cô điên rồi, đối tượng kết hôn thích hợp như vậy không chọn, lại chỉ vì một câu nói bậy bạ lúc say rượu của một tên nhóc mà động lòng.

Có lẽ là bởi vì cô quá hâm mộ tình yêu của người khác.

Cái câu hỏi anh có thích em không, người thích cô sẽ gật đầu lia lịa và nói thích vô cùng vô cùng.

Lệnh Mạn hỏi: "Giáo sư Trương, anh nói thích em, là kiểu thích khi gặp một đối tượng phù hợp để kết hôn, đúng không?"

Giáo sư Trương không trả lời.

Lệnh Mạn nói tiếp: "Mà em có thể phù hợp với tiêu chuẩn của anh, lý do chủ yếu là bởi vì hiện tại mẹ em là vợ của Lý Nghiễm Thời, đúng không?"

Giáo sư Trương giải thích: "Không phải như vậy, Mạn Mạn, tại sao em lại nghĩ như vậy? Anh thích em bởi vì em hiền lành, dịu dàng, vì cách em đối xử với người khác..."

Lệnh Mạn lắc đầu: "Trên thế giới này có rất nhiều cô gái hiền lành dịu dàng, nhưng nếu như bỏ đi cái quan trọng nhất là bối cảnh gia đình, chắc chắn em sẽ không tài nào trở thành đối tượng kết hôn phù hợp của anh, chẳng lẽ không đúng sao?"

Giáo sư Trương trả lời có chút bất lực: "Mạn Mạn, đây không phải là chuyện một mình anh có thể quyết định, anh phải cân nhắc đến gia đình và cha mẹ anh, yêu cầu tối thiểu của họ là anh phải có một người vợ môn đăng hộ đối."

"Em biết, em cũng hiểu." Lệnh Mạn bình tĩnh gạt đầu: "Em hỏi anh một vấn đề cuối cùng."

"Được, em hỏi đi."

"Nếu như vào ngày xem mắt đó, anh đến gặp một cô gái khác, gia cảnh nhà cô ấy cũng tương tự như nhà em, ngoại hình không tệ, đức hạnh cũng tốt, anh cũng sẽ chấp nhận cô ấy, phải không?"

Lệnh Mạn cho anh ta suy nghĩ thật lâu.

Trương Anh Trạch ý thức được điều này liên quan đến việc hôm nay anh ta sẽ quay về với cô hay là về nhà một mình.

Thế nhưng anh ta vẫn không thể nào nói dối được.

Mấy phút trôi qua, anh ta nặng nề gạt đầu: "Đúng vậy."

Lệnh Mạn khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Năm nay em hai mươi tám tuổi, là tuổi nên lập gia đình, em cũng biết không còn bao nhiêu thời gian để em cẩn thận lựa chọn nữa. Nhưng có lẽ là em vẫn chưa cam lòng, cả cuộc đời này em vẫn chưa từng được thực sự yêu một lần."

Cô gái đầu, ngưng ngưng nói: "Nói ra sợ anh chê cười, em cảm thấy mình chưa già, trong tình yêu thì em vẫn chỉ ngây thơ như một con nhóc mười tám, mười chín tuổi mà thôi. Nếu như có thể, em hy vọng hôn nhân được dựa trên tình yêu, chứ không phải vì môn đăng hộ đối. Cho dù cả đời này em không gặp được ai như vậy, em cũng vẫn nguyện ý thử chờ đợi."

Trương Anh Trạch trầm mặc lắng nghe, không nói câu nào.

Lệnh Mạn nói: "Anh đừng nhìn dáng vẻ tươi tắn của em bây giờ mà hiểu lầm, thật ra khi nói ra những lời này em đang cảm thấy áy náy vô cùng... Thật xin lỗi, Anh Trạch, em không thể nào kết hôn với anh."

Cuối cùng thì cô cũng nói ra được.

Trương Anh Trạch tỏ vẻ bình thản, nhưng hai bàn tay lại vô thức nắm chặt vô lăng.

Lệnh Mạn nói: "Em biết bác trai bác gái đã vất vả rất nhiều vì chuyện của chúng ta, hôm nay để anh mang tin xấu này trở về, em rất hổ thẹn..."

Lệnh Mạn cúi đầu thật thấp: "Nhưng thật xin lỗi, so với hổ thẹn, em lại càng sợ phải hối hận hơn."